

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123619120.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Taorminas berømte Amfiteater ligger norden for Byen paa en fremspringende, næsten isoleret Klippe, det antikke Tauro, hvoraf Navnet udledes. Man følger en lille Sti, der fra Byens Udkant snor sig op over Klipperne, og opdager efter et Par Minutters Gang paa sin højre Side en stor muret Indhegning, hvis Fliser og Granitvægge er bedækkede med Kaktus. Dette var det store Bassin, hvor Søtræfningerne, Grækernes $\nu\alpha\mu\alpha\chi\alpha\iota$, leveredes. Langvejs fra over Bjergene ledtes Vandet hertil gennem uhyre Aquadukter, der i Romernes Tid paany opførtes, og hvoraf endnu Ruiner er tilbage. Gaar man et Tusind Skridt videre frem, standser man ved en Gitterport. Pladsen er indhegnet; en Cerberus bor i et lille Hus indenfor, og man maa erlægge sin Tribut her ligesom overalt i Italien, hvor alt er beregnet paa at drage Fordel af Barbarernes Nysgerrighed. Efter at vi med et Par Tari havde afskediget vor Cicerone, der med et Kort i Haanden allerede havde begyndt at fremplapre sin stereotype Remse, voltigerede vi over sønderbrudte Kapitæler, Marmorsøjler og Granitblokke ind paa Arenaen, og derfra op over Tilskuerbænkene til Galleriets øverste Rand, hvor vi satte os ned og udspændte vore Frakker paa nogle Agaver for at beskytte os mod den brændende Sol. Under Trykket af de store Forhold i Omgivelserne havde Ruinerne paa Afstand taget sig ganske ubetydelige ud, men nu forbavsedes jeg næsten ved deres Størrelse. Teatret var anlagt øverst oppe paa Klippens jævnt skraanende Overflade. Et Par Tusind Alen nedenfor de bageste Mure faldt Klippen stejlt af mod en Afgrund, paa hvis anden Side man saa' en Del af Byen og dybt under denne Strandbreddens hvide Krumninger, der langt borte løb ud i en Halvø. Over Baggrundens varme disige Toner løftede Ætna sig. Til højre støttede det mufede Galleri sig til en lodret Klippevæg, oven over hvilken Mola viste sig med sine hvide Bygninger. Galleriets indvendige Side var prydet med en Afveksling af Søjler og Nicher, og nedenfor dette begyndte Bænkenes Rækker, udhugne i den haarde Sten og derhos saa vel konserverede, at man hvert Øjeblik tænkte sig at se togaklædte Skikkelser myldre frem for at indtage deres Pladser. Den nederste, for Senatorer og de højere Patriciere bestemte Række var i en Højde af tre Alen adskilt fra Scenen, og da dette Teater kun blev benyttet til Skuespil, stod her i Midten det hellige Alter, paa begge Sider af hvilket Koret bevægede sig ud fra Orkestret. Muren, der dannede Baggrunden, var paa flere Steder aldeles nedstyrtet ligesom den Søjlerække, der løb foran, og hvor Statuer af Hermes og Apollon Musagetes havde været anbragte. Saa godt var Akustikens Love iagttagne, at naar man stillede sig nede paa Scenen, hørtes den sagtteste Hvisken derfra ganske tydeligt paa de øverste Bænke, og da S. affyrede sin Revolver fra Orkestret ud imod Baggrunden, blev Knaldet med næsten 81 bedøvende Magt atter og atter tilbagekastet fra de omgivende Klipper. Indtil hen imod Aften blev vi her oppe, hensunkne i Beskuelsen af disse den storartede Naturs Dekorationer, lige overfor hvilke selv den højeste Kunst føler sig afmægtig, og gennemtrængte af den Omgivelsernes højtidelige Tavshed, der, lige overfor Mindesmærker om forsvundne Tider og Slægter, fylder Brystet med større Tanker og dybere Indtryk end noget Skuespil i Verden. Da Solen endelig var gaaet ned bag Bjergene, gjorde vi, hvad de græske Tilskuere i sin Tid rimeligvis ogsaa have gjort: vi vendte tilbage til vort Hus, og "spiste Bedernes Kød og drak megen sød Vin dertil."